

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080024032.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Jeg har set ham gaa derude i de ensomme Gange som - ja som en Forfatter, halvt hensunken i Grublerier, nu og da med en skarp Opmærksomhed for det Liv, der i Dybet af den tilsyneladende Ensomhed rørte sig omkring ham. Naar de usynlige Bier summede som et fjernt Havs Brusen oppe i de tætte Lindetræskroner, saa bøiede han Nakken tilbage og gik og stirrede op i den bløde Guirlandeverden af 17 Blomst ved Blomst; hans Næsebor udvidede sig ligesom hos Hesten, naar den langtorte fra faar Færten af en nyslaaet Eng; hans tykke sammenvoxede Øienbryn løftede sig og delte sig som Skyer, der mærker Solens Komme. Han bøiede varsomt af for de sorte Skovsnegle, pirrede dem med sin Stok ind i Græsset eller stod Minut efter Minut og iagttog deres langsomme Kryben, medens Slimet, som slæbte efter dem, efterhaanden halede et helt lille Læs af Bladsvøb, Smaakviste, Støv og Blomsterfnug til sig, en yderlige Hæmsko for den besværlige Gang. Maaske sammenlignede han filosofisk sit eget Liv eller Menneskets Liv i Almindelighed med en saadan Snegl, maaske var hans Opmærksomhed snarere Barnets Opmærksomhed for det, der i det Hele taget bevæger sig, om Bevægelsen end er nok saa ringe. Han morede sig med at lade de smaa Mariehøns krybe paa sine Fingre, indtil de fløi. Han standsede ofte og lyttede efter en Rovfugls Skrig eller de vilde Duers ægte sommerstemte Kurren. Han klappede i Hænderne og raabte Hallo, naar, hvad forøvrigt sjeldnere hændtes, et Dyr raslede afsted gennem Underskoven. Han slog med en Drengs hele kannibalske Fornøielse en tyk Hugorm ihjel, der soledes sin dovne Krop over et Gærde. Han var ikke Botaniker, ikke Zoolog, men han kendte sin Slotshave ud og ind som en Forstmand kender sin Skov, en Fisker sin Fiskegrund, en Elsker sin Elskede.